

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko Zespołowi Szkół (...) w J.

o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.

z dnia 29 maja 2013 r., sygn. akt IV Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

Uzasadnienie

Powódka Anna Bajorek w sprawie przeciwko Zespołowi Szkół (...) w J. o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 29 maja 2013 r., IV Pa (...), którym zmieniono wyrok Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 10 stycznia 2013 r., IV P (...), w ten sposób, że w miejsce przywrócenia do pracy zasądzone od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.262 zł z odsetkami tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Wnosząca skargę kasacyjną zarzuciła w niej naruszenie: art. 45 § 2 k.p. oraz art. 233 § 1 k.p.c.

Jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: czy w sytuacji, gdy

rozwiązanie z pracownikiem stosunku pracy zostało dokonane z naruszeniem prawa w zakresie przesłanek merytorycznych związanych z zasadnością wypowiedzenia umowy o pracę, a to z uwagi na fakt, iż przy doborze kandydatów do zwolnienia wśród nauczycieli nie zastosowano kryteriów przyjętych w porozumieniu zawartym ze związkami zawodowymi, lecz kryteria dowolnie ustalone przez organ kierowniczy pozwanej, możliwe jest zastosowanie z urzędu przez sąd wobec pracownika art. 45 § 2 k. p. i nieprzywrócenie go do pracy na poprzednich warunkach pracy i płacy, a w to miejsce zasądzenie odszkodowania, mimo iż po stronie pracownika nie istnieją przesłanki, które uniemożliwiałyby lub czyniły niecelowym jego przywrócenie do pracy. Powódka podniosła również, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, a to art. 45 § 2 k. p. przez ustalenie, czy prawidłowa jest wykładnia przyjęta przez Sąd drugiej instancji, a uznając, że sama redukcja etatów powoduje, że przywrócenie powódki do pracy należy uznawać za niecelowe, a wręcz niemożliwe, podczas gdy faktycznie w pozwanym Zespole Szkół w dalszym ciągu znajdują się stanowiska pracy, na których mogłaby być zatrudniana powódka, a więc stanowisko pracy, na jakim przed wypowiedzeniem pracowała powódka nie uległo całkowitej likwidacji. Nadto, zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jednocześnie, zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw; w granicach zaskarżenia bierze z urzędu pod rozwagę jedynie nieważność postępowania (przed sądem drugiej instancji). Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza związanie Sądu Najwyższego zgłoszonymi przez skarżącego zarzutami naruszenia.

Wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a nadto oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.).

W związku z tym należy wskazać, że zagadnienie prawne, uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu, 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą tak, aby udzielenie odpowiedzi na postawione pytanie ułatwiło sądowi odwoławczemu podjęcie decyzji jurysdykcyjnej co do istoty sprawy, 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście poważne wątpliwości, ze względu na użycie przez ustawodawcę przymiotnika kwalifikującego „istotne”. W sprawie nie występuje więc istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jeżeli ocena sformułowanego przez skarżącego problemu jest jednoznaczna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 grudnia 2007 r., I PK 220/07, LEX nr 864044). Ponadto, nie można uznać, aby w sprawie występowało zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii prawnej prezentowanej przez skarżącego, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08, LEX nr 523522 oraz z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNAPiUS - wkładka z 2003 r. nr 13, poz. 5).

Odnosząc powyższe do skargi kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie, nie sposób uznać, aby zagadnienie prawne sformułowane przez skarżącą nie było dotąd wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Wręcz przeciwnie, sama skarżąca przytacza je w skardze i nie wskazuje żadnych okoliczności, które miałyby uzasadniać odstępianie przez Sąd Najwyższy od tych utrwalonych poglądów.

Wniosek powódki o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera się także na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., czyli istnieniu potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

W tym zakresie należy wskazać, że zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego w związku z tym skarżąca powinna określić, które przepisy wymagają wykładni, ale także wskazać, na czym polegają poważne wątpliwości związane ze stosowaniem tych przepisów wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151). Konieczne jest opisanie tych wątpliwości, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen

prawnych, a także przedstawienie własnej propozycji interpretacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43; z dnia 14 grudnia 2012 r., III SK 29/12, LEX nr 238124).

Odnosząc powyższe wymogi do skargi kasacyjnej powódki, Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymagań, nie zawiera bowiem wskazanych elementów a jedynie polemikę z rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonym wyroku.

W trzeciej kolejności skarżąca podnosi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wobec tego godzi się zauważyć, że przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone nią orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób oczywisty narusza prawo. Oczywiście naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437); oczywiście naruszenie prawa przez zaskarżony wyrok jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy jest ono z góry widoczne dla każdego prawnika, bez potrzeby głębszej analizy prawniczej, gdy jest zupełnie pewne i nie może ulegać żadnej wątpliwości; gdy podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i analizy czynności sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538); gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). W razie powołania się na przesłankę skargi kasacyjnej przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia prawa są w sposób oczywisty uzasadnione, bez dokonywania głębszej analizy prawniczej. Tymczasem w przedmiotowej sprawie powódka *de facto* wskazuje jedynie, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż wyrok Sądu drugiej instancji jest jej zdaniem niesłuszny, podczas gdy taka ocena nie

może zostać uznana za oczywiście uprawnioną, skoro Sąd w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia rzetelnie podał jego powody.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.